

Festa Major
de Blancs i Blaus

26 d'agost
3 de setembre

Granollers
2023

El meu segon dia de festa, el quart per a la gent de les colles, el passaré íntegrament amb els Blancs. Em recolliran a les 12.00 a la Fonda Europa i ves a saber quan em deixaran anar a dormir. La perspectiva de passar més de dotze hores perseguint les peripècies de gent molt jove obsessionada amb la festa, als meus quarantados anys i dues operacions de genoll, em fa més basarda que il·lusió. D'altra banda, l'acceptació que em diuen que ha tingut el meu relat entre els lectors i les lectores em tranquil·litza. Això pot ser que em doni cert marge per no haver de ser tan extremadament simpàtic amb tothom com ho vaig ser el primer dia. Poques coses cansen més que l'excés de simpatia mantingut en el temps i afronto, doncs, el meu dia Blanc tan disposat a conèixer la colla guanyadora de l'any passat com a deixar que ells em coneguin a mi. "Si una cosa no m'agrada, ho diré. I si una cosa no la vull fer, no la faré." Repetint-me mentalment aquests mantres arribo a la cita amb el Xavi, cap de colla de Blancs, i la Laia, membre de la Junta i fotògrafa oficial blanca.

Em diuen que han dormit entre tres i quatre hores i la veritat és que estan, sobretot el Xavi, visiblement fotuts. Però no em confio. Tenen tots menys de 30 anys i jo, a aquella edat, tampoc no necessitava set hores de son per ser persona. A més, van xutadíssims d'adrenalina. Són tan militants d'això que fan, hi estan tan concentrats, que porten les pupil·les dilatades com els nens amb TDAH quan els droguen amb amfetamines. Abans de marxar, el Xavi em diu que m'he de vestir de Blanc. Em dona la samarreta i el mocador i hi accedeixo per educació i perquè, com a sociòleg, sé perfectament que el millor treball de camp i la millor observació participant es donen sempre sota la màxima mimetització amb el grup social objecte d'estudi. Avui seré, a tots els efectes, Blanc.

Caminant rapidíssim arribem al seu Museu. Amb motiu del 40è aniversari de la Festa, han fet un ingent esforç de recopilació de memoràbia a la plaça de l'Església sota el títol "40 anys en blanc". Entre diapositives, fotos, documents, samarretes i mocadors, penso que també seria un bon títol per les meves memòries. De tot el que m'ensenyen, el que més em crida l'atenció és la carta de 1983 que els ideòlegs de la Festa de Blancs i Blaus van enviar a l'Ajuntament. Hi llegeixo això: "Creiem que la Festa Major de Granollers, com a tal, ha de ser una Festa Popular en tots els sentits, i això vol dir que la gent del carrer hi participi activament, tant en l'organització dels actes com en la participació en aquests. I no és així. (...) Ha d'haver-hi quelcom que faci que la gent se senti la Festa com a seva. I ara no és així". M'emociono, tu. Poques vegades, a aquestes alçades de la vida, hom té l'oportunitat de veure documentat el naixement d'una tradició i la Festa de Blancs i Blaus, amb només 40 anys d'història, ja és tradició. Tendim a pensar que les tradicions han d'estar sempre ancorades en arrels profundíssimes sota segles i segles d'història i no és així. Aquesta festa ha arrelat ràpid, s'ha transmès ja de pares a fills i a nets, i amb això ja n'hi ha prou i de sobres per considerar-la, de totes totes, tradicionalíssima.

En sortir del Museu se'm proposa la primera activitat: fer mitja. Sota dues carpes blanques i una temperatura agradabilíssima a la plaça de l'Església, un grup de senyores madures ensenyen a un grup de joves ressacosos a fer mitja. A mi me n'ensenya la Maite, una dona meravellosa que em cuida com a un fill. Maite, si em llegeixes, que sàpigues que la mitja ha vingut a la meua vida per quedar-s'hi. I que a cada puntada, fins que em mori, et recordaré pràcticament com la meua segona mare.

A la merda la mitja, adeu i fins aviat Maite, perquè la Junta Directiva de Blancs se m'endú a dinar. És absolutament acollonant fins a quin punt aquestes quinze persones estan compromeses amb l'organització d'aquesta festa. Semblen, a tots els efectes, professionals de la Gestió Cultural. I, de fet ho són, a jutjar pel control ferri de la tresoreria, la tècnica, la logística i la planificació, si no tenim en compte el petit detall que no cobren un puto duro per una feina que durant festes és pràcticament 24/7, però que els manté ocupats durant tot el puto any. Em fixo que aquest rictus, barreja de cansament i excitació, que he observat en el Xavi, que a mi em recorda les cares que fa la gent quan surt el sol en una rave, la comparteixen tots els membres de la Junta. Em reafirmo: són ionquis de la festa, però de la vessant menys festiva de la festa. Estan enganxats a

l'ORGANITZACIÓ. El dinar era, en realitat, una reunió de feina on observo que la Junta s'estructura d'acord amb un repartiment de tasques intel·ligent en què cadascú assumeix marrons més o menys en funció de les seves aptituds i interessos. A dalt de la piràmide, dues figures, el president Albert i el cap de colla, Xavi, que pel que entenc actuen més o menys a la manera d'un president de la República i un primer ministre, respectivament. La frase de la reunió la diu el Quico, responsable de la programació musical: "A la plaça dels Porcs hi tocaran tres grups: dos de locals i un de bo". Em diuen que van abandonar l'horitzontalitat perquè no funcionava. Que parlin amb la CUP, penso, i després aprofito per escapar-me a fer una becaina.

Com em passa sempre amb les migdiades curtes -tot el que baixi de les dues hores, per mi, és una migdiada curta- just quan m'estava adormint, em sona el despertador. Són dos quarts de sis, toca Cercavila infantil i no us enganyaré, envoltar-me ara de crits, plors, tambors mal tocats i pares histèrics no em motiva gaire i menys quan, arribat a la plaça de la Corona, m'hi trobo dos guàrdies civils. Des de l'1 d'Octubre de 2017 que no en veia, de guàrdies civils a peu per Catalunya. M'expliquen que són els encarregats de validar el foc i la pirotècnia i el cap se me'n va a quan aquest mateix cos policial va voler fer passar per "precursoros de explosivos" una mica de detergent i quatre piules que alguns membres de CDRs guardaven a casa. Em sorprèn la comoditat amb què aquests dos agents es passegen per la plaça, polseretes de VOX incloses, més encara quan els "Tres de Granollers" continuen condemnats a presó arran de les mobilitzacions del 1r d'Octubre de 2020. En fi, callo, que tampoc és qüestió de posar a prova la tolerància dels meus nous amics socialistes.

El Xavi em deixa amb la Berta, una altra membre de la Junta de Blancs, i ella s'adona ràpidament que una cercavila infantil no és la millor manera de fer-me oblidar la migdiada. Marxem cap al CercaTasques, em diu, i penso que per fi entrem a un terreny que domino. A la quarta cervesa ja em sento plenament integrat i presento els primers símptomes de diversió, sobretot gràcies a l'excel·lent *brass band* que ens acompanya i també gràcies als esforços de la Berta, futura cap de colla quan el Xavi es decideixi a plegar, per presentar-me a tot déu. Conec, pel cap baix, unes 40 persones en dues hores de les quals no recordo absolutament cap nom. Em cauen molt bé les Nimfes, les feministes empoderades contestatàries borratxes i els "Takataka Chombos", una mena d'umpa-lumpes blancs que vindrien a ser els més pringats de la colla, encarregats bàsicament d'ajudar al que calgui, on calgui, a petició dels membres de la Junta. Estic bevent massa.

La següent parada és al Combat de Glosa. M'encanta, la Glosa, i el fet que s'hagi posat de moda és segurament la millor notícia per la cultura catalana dels últims vint o trenta anys. Al Combat hi ha molt de nivell entre els glosadors i no gaire entre el públic, la majoria interessat, però no gaire avesat al paper importantíssim del respectable en aquesta mena d'espectacles. Visca la Glosa, en tot cas, i visca jo, que sense amagar-me gaire aconseguixo "escaquejar-me" de pujar a l'escenari a fer uns garrotins improvisats tal com em demanen els organitzadors. Just quan em tocava pujar a fer el pena, l'inici de l'espectacle de les Dames de Foc, sens dubte la joia de la Corona dels actes Blancs, em salva *in extremis*. Amb l'estómac ple, gràcies a l'excel·lent entrepà de botifarra del Perol que em regalen els Ganxets i aquest puntet agradabilíssim de borratxera, gaudeixo de l'espectacle de foc com un nen, amb la boca oberta, i també com una mare, molt preocupat perquè els i les dames no es cremin. El foc és una cosa molt atàvica, penso. I després penso que no sé què vol dir "atàvic".

Penso molt, jo. Marxant del parc de Torras Villà cap a mitjanit, per exemple, penso que no m'agradaria morir-me sense provar això d'escopir foc. Això em torna a portar al cap la Guàrdia Civil i, just a temps, la següent i última parada del meu dia Blanc m'espera a la plaça dels Porcs esvaint tota fantasia terrorista. Ara toca Rock and Porcs, em diuen, amb aquelles tres bandes, "dues de locals i una de bona". Em diuen que la banda bona, un grup de Tribut als Guns N' Roses, no tocarà fins a gairebé les dues de la matinada. És l'una, encara, i els membres de la Junta que encara m'acompanyen marxen a fer una reunió -UNA REUNIÓ, ARA- a la plaça de l'Església. Em diuen que soc lliure, que faci el que vulgui, i jo, evidentment, me'n vaig a dormir.

Granollers, 30 d'agost de 2023

Joel Díaz, relator dels 40 anys

Joel Díaz és sociòleg, comunicador, guionista i humorista català. En la seva trajectòria professional ha col·laborat en diferents programes de TV3 i Catalunya Ràdio i és un dels creadors del podcast *La sotana*. A en Joel li interessa l'humor com a mitjà i no com a fi, entén l'humor com una eina de crítica social, i per això esperem un relat ben diferent carregat d'ironia i del seu sentit de l'humor.

En Joel escriurà el relat de la festa els dies 28, 30 i 31 d'agost i l'1 i el 4 de setembre, que trobareu a blancsiblaus.cat